

<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Β'. ΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Νηστεία ὑψούμενοι, τῶν χαμαιζήλων παθῶν, ὑψώσωμεν Κύριον, τὸν ὑψωθέντα σταυρῶ, καὶ Κόσμον ὑψώσαντα, πίωνμεν ἐν αἰσθήσει, κατανύξεως πόμα, λάβωμεν τὴν ἡμέραν, κατὰ νοῦν καὶ τὴν ὥραν, ἐν ἣ τῶ αἰώνιῳ Κριτῇ παραστησόμεθα.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Ἦανυμφος Μήτηρ σου, ὡς ἐθεάσατο, σταυρῶ σε ὑψούμενον, ὀδυρομένη πικρῶς τοιαῦτα ἐφθέγγετο. Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον καὶ παράδοξον θαῦμα; πῶς σε ἄνομος δῆμος, τῶ σταυρῶ προσπηγνύει, τὸν μόνον σε Ζωοδότην, φῶς μου γλυκύτατον.</p> <p>Λάμπει Κύριε, ἡ χάρις ἡ τοῦ Σταυροῦ σου, ἄπασαν τὴν οἰκουμένην ἀστράπτουσα, τὴν ἰσχὺν τῶν δαιμόνων ἐξαφανίζει, καὶ νηστείας δρόμον νῦν εὐμαρίζει, ἐν αὐτῇ δυναμῶν, Ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Ἐψωθέντα ἐν ξύλῳ ὡς ἐθεάσατο, ἡ τεκοῦσά σε</p>		<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Καθὼς θὰ ὑψωνόμαστε μέ τή Νηστεία ἀπό τά πάθη πού χαμοσέρονται, ἄς ἐξυψώσουμε τόν Κύριο, πού ὑψώθηκε στό Σταυρό καί ἐξύψωσε τόν κόσμο· Ἄς πιοῦμε μέ συναίσθηση τό πόμα (τό ποτό) τῆς κατανύξεως· Ἄς σκεφθοῦμε τὴν ἡμέρα καί τὴν ὥρα, κατὰ τὴν ὁποία θὰ παρασταθοῦμε στόν αἰώνιο Κριτῇ.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Ἦανύπανδρη Μητέρα σου, ὅταν σέ εἶδε νά κρέμεσαι ἐπάνω στόν Σταυρό θρηνώντας πικρά τέτοια λόγια ἔλεγε: Τί εἶναι αὐτό τό καινούριο καί παράξενο καί πα- ράδοξο θαῦμα; Πῶς ὁ παράνομος λαός σέ κάρφωσε στό Σταυρό, ἐσένα τόν μόνο ζωοδότη, φῶς μου γλυκύ- τατο;</p> <p>Λάμπει, Κύριε, ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ σου ἀστράφτοντας σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη· Ἐξαφανίζει τὴ δύ- ναμη τῶν δαιμόνων, καί κάνει εὐκόλο τό δρόμο τῆς νη- στείας δίνοντάς μας δύναμη γι' αὐτήν.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Ἵταν σέ εἶδε ὑψωμένο στό ξύλο, ἡ Μητέρα πού σέ</p>
---	--	--

<p>Μήτηρ ὠδίνων ἄνευθεν, ὠλοφύρετο κλαυθμῶ, καὶ ἀνεκραύγαζεν· Οἶμοι γλυκύτατε Υἱέ! τιτρώσκομαι νῦν τήν ψυχὴν, ἐν τῷ σταυρῷ καθορῶσά σε, ἐν μέσῳ δύο κακούργων, δίκην κακούργου προσηλούμενον.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Βιβλικαὶ ᾠδαί. Ὡδὴ Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-128). Ὡδὴ Ε'. «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν...» (Συλλειτουργικόν. Σελ. 128-130) Ὡδὴ ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 130-135). Ὡδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137). Ὡδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ὡδὴ Α'. Γ'. (Τοῦ Μηναίου). Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). Ὡδὴ Δ'. Ε'. (Τοῦ Μηναίου). Ὡδὴ Ε'. Τοῦ Τριωδίου. Ἐκουσίως Δέσποτα, ὑψώθης ἐν σταυρῷ, καὶ κατέρραξας τὸν ἐχθρόν, ἔκουσίως ὄθεν</p>		<p>γέννησε χωρὶς πόνους, θρηνοῦσε μὲ κλάματα καὶ κραύγαζε· Ἀλλοίμονο, γλυκύτατε Υἱέ μου! Πληγώνομαι τώρα στὴν ψυχὴ βλέποντάς σε στὸν Σταυρὸ ἀνάμεσα σὲ δύο κακούργους καρφωμένο σάν κακούργο.</p> <p>ὍΝ'. Ψαλμός. (50). (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Σῶσον ὁ Θεός. . . (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Βιβλικές ᾠδές. Ὡδὴ Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 116-128). Ὡδὴ Ε'. «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν...» (Συλλειτουργικό. Σελ. 128-130) Ὡδὴ ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελίδα. 130-135). Ὡδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 135-137). Ὡδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138). Κανόνες. Ὡδὴ Α'. Γ'. Τοῦ Μηναίου. Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38). Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου). Ὡδὴ Δ'. Ε'. Τοῦ Μηναίου. Ὡδὴ Ε'. Τοῦ Τριωδίου. Μὲ τὴ θέλησή σου, Κύριε, ὑψώθηκες στὸν Σταυρὸ καὶ κατέβαλες τὸν ἐχθρό· Γί' αὐτὸ ἐμένα πού θεληματι-</p>
--	--	---

κατερραγμένον με, ἡδονῶν εἰς βάραθρα,
εὐσπλαχνία σου ἀνόρθωσον.

Σκοτισθέντα πάθεισιν, ἀτόποις τὴν ψυχὴν,
φωταγώγησον Ἰησοῦ, ὁ σκοτίσας ἥλιον, σταυρῷ
τεινόμενος, καὶ φωτίσας ἅπαντα, Οἰκουμένης τὰ
πληρώματα.

Τὸ Νηστείας πέλαγος, ἐκπλεῦσαι γαληνῶς,
καταξιώσόν με Χριστέ, κατευνάζων κύματα τῆς
διανοίας μου, καὶ τῆς Ἀναστάσεως, εἰς λιμένας
ἐγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον.

Τὴν Ἀγνὴν ἀγνεύοντι, τιμήσωμεν νοῖ,
καλλονὴν τὴν τοῦ Ἰακώβ, ταῖς ἐνθέοις πράξεσι
καλλυνόμενοι, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν, ὡς Μητέρα
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Εἰρμός Ἑτερος. Τριῶδιον.

Σὺ σταυρωθεῖς, φθορᾶς ἀπαλλάττεταις με, καὶ
λογχευθεῖς, ἀπαθανατίζεις με, δοξάζω σου τὸ
ἄφραστον ἔλεος, ὅτι ἦλθες Χριστέ; ἵνα σώσης με.

Ἐν τῷ σταυρῷ, τείνας τὰς παλάμας σου, τὸν
νοητὸν Ἀμαλήκ ἀπέκτεινας, τὸν λαόν σου
ἀνασώζων Κύριε, διὰ τοῦτο ὑμνοῦμεν τὸ κράτος
σου.

Δόξα...

Τὴν ἐν τρισί, προσώποις Θεότητα, μίαν ἀρχὴν,
τὴν πανυπερούσιον ὑμνήσωμεν, τὸν Πατέρα
ἀναρχον, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

κά ἔπεσα στὰ βάραθρα τῶν ἡδονῶν, μέ τὴν εὐσπλαχνία
σου ἀνόρθωσέ με.

Ἐμένα πού σκοτίσθηκα μέ τὰ ἄτοπα πάθη στὴν ψυ-
χή, φωταγώγησέ με, Ἰησοῦ, Ἐσύ πού σκοτίσες τὸν ἥλιο,
ὅταν ἀπλωνόσουν στὸν Σταυρό, καί φώτισες ὅλα τὰ πέ-
ρατα τῆς Οἰκουμένης.

Καταξιώσέ με, Χριστέ, νά διασχίσω μέ ἡρεμία τό
πέλαγος τῆς νηστείας κατευνάζοντας τὰ κύματα τοῦ
νοῦ μου, καί κάνε με νά καταπλεύσω στὰ λιμάνια τῆς
Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον.

Ἄς τιμήσουμε τὴν Ἀγνή μέ ἀγνή σκέψη· Ἄς
ὑμνήσουμε μέ εὐσέβεια τὴν ὡραία ἀπόγονο τοῦ Ἰακώβ
ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας, στολισμένοι μέ θεάρεστες
πράξεις.

Εἰρμός ἄλλος. Τριῶδιο.

Ἐσύ μέ τό νά σταυρωθεῖς, μέ ἀπαλάσσεις ἀπό τὴ
φθορά καί μέ τό νά πληγωθεῖς μέ τὴ λόγχη, μέ κάνεις
ἀθάνατο· Δοξάζω τό ἀνεκδιήγητο ἔλεός σου, γιατί
ἦλθες, Χριστέ, γιὰ νά μέ σώσεις.

Ἀφοῦ ἄπλωσες στό Σταυρό τίς παλάμες σου, νέκρω-
σες τὸν πνευματικὸ Ἀμαλήκ (τὸν διάβολο) διασώ- ζο-
ντας τὸν λαό σου, Κύριε· Γί' αὐτό ὑμνοῦμε τὴ δύναμή
σου.

Δόξα...

Ἄς ὑμνήσουμε τὴν Τριαδική στὰ πρόσωπα Θεότητα,
τὴν μιά ἀρχή πού ὑπερβαίνει κάθε οὐσία, τὸν Πατέρα
πού δέν ἔχει ἀρχή, καὶ τὸν Υἱό, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. .

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ οὐρανός, χωρεῖν οὐκ ἠδύνατο, σὺ ἐν γαστρὶ
συλλαβοῦσα τέτοκας, ὦ τοῦ φρικτοῦ καὶ ἀρρήτου
θαύματος! Διὸ πάντες, ὑμνοῦμέν σε Ἄχραντε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅδι' ἐμέ, ὑπομείνας σταύρωσιν, ὄξος πιῶν,
καὶ εἰπῶν· Τετέλεσται, τέλοςν μου τὸ Νηστείας
στάδιον, ἀξιῶν με ἰδεῖν σου τὴν Ἔγερσιν.

Ὁ Εἰρμός.

«Τοὺς ἐκ νυκτός, προσκυνοῦντάς σε Χριστέ
ἐλέησον, καὶ εἰρήνην δώρησαι, διότι φῶς τὰ σὰ
προστάγματα, ἐγένοντο ἰάματα τοῖς δούλοις σου
φιλάνθρωπε».

Ὡδὴ ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου).

Μικρά Συναπτὴ

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Μαρτυρικόν. Τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116).

Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου).

Ὡδὴ Ζ'. καὶ Η'. (Τοῦ Μηναίου).

Ὡδὴ Η'. Τοῦ Τριωδίου.

Σταυρῶ προσπαγεῖς δι' εὐσπλαγχνίαν, Ληστή
τὸν Παράδεισον ἠνέωξας, νῦν δὲ ληστευθέντα με,
δαίμονος δεινότητι, καὶ τῇ ψυχῇ ὀλόσωμον,
πληγὴν δεξάμενον, ἰάτρευσον ἀνοίξας μοι πύλας,
τὰς τῆς μετανοίας, τῇ σῇ φιλανθρωπία.

Νηστεία λαμπρύναντες τὴν σάρκα, ψυχὴν
ἀρεταῖς καταπιάνωμεν, πένητας ἐκθρέψωμεν,
πλοῦτον μὴ κενούμενον, ἐν οὐρανοῖς ὠνούμενοι,

Αὐτὸν πού δέν μποροῦσε νά χωρέσει ὁ οὐρανός, ἐσύ,
ἀφοῦ τὸν συνέλαβες στήν κοιλιὰ σου, τὸν ἐγέννησες· Ὡ
στό φρικτό καὶ ἀνείπωτο (ἀνεκδιήγητο) θαῦμα! Γί' αὐτό
σέ ὑμνοῦμε ὅλοι, Ἀμόλυνη.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Ἐσύ πού γιά μένα ὑπέμεινες σταύρωση, ἦπιες ξύδι
καὶ εἶπες, ὅτι ὅλα ἔγιναν τέλεια, βοήθησέ με νά
ἐκτελέσω τό στάδιο τῆς νηστείας κάνοντάς με ἄξιο νά
δῶ τὴν Ἀνάστασή σου.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐλέησε, Χριστέ, ἐκείνους πού σέ προσκυνοῦν ἀπό τῆ
νύχτα, καὶ δώρησέ τους εἰρήνη, διότι ὡς φῶς οἱ ἐντολές
σου ἔγιναν θεραπείες στοὺς δούλους σου, Φιλάνθρωπε.

Ὡδὴ ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου).

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Μαρτυρικό. Τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116).

Συναξάριο. Τοῦ Μηναίου.

Ὡδὴ Ζ'. καὶ Η'. Τοῦ Μηναίου.

Ὡδὴ Η'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἀφοῦ καρφώθηκες στό Σταυρό ἀπό εὐσπλαχνία,
ἄνοιξες στό Ληστή τὸν παράδεισο. Καί τώρα ἐμένα, πού
ληστεύθηκα ἀπό τὴν κακία τοῦ δαίμονα, καὶ δέχθηκα
στήν ψυχὴ ὀλόσωμη πληγὴ, θεράπευσέ με ἀνοίγοντας
τίς πύλες τῆς μετανοίας μέ τῆ δική σου φιλανθρωπία.

Λαμπρύνοντας τό σῶμα μέ τῆ νηστεία ἄς λιπαίνου-
με τὴν ψυχὴ μέ τίς ἀρετές· Ἄς θρέψουμε τοὺς πεινασμέ-
νους ἀγοράζοντας στοὺς οὐρανοὺς πλοῦτο πού δέν

καὶ ἀνακράξωμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῷ Πάθει σου Κτίσις ἐκλονίσθη, σταυρῷ σε θεασαμένη καθηλούμενον, Σῶτερ ὑπεράγαθε· ὅθεν ἰκετεύω σε, ταῖς προσβολαῖς κλονούμενον, αἰετοῦ ὄφρα, στερέωσον τὸν νοῦν μου, Οἰκτίρμον, σοῦ τῶν θελημάτων, ἐν ἀρραγεῖ τῇ πέτρᾳ.

Θεοτοκίον.

Ἡπύλη Θεοῦ ἢ κεκλεισμένη, ἦν μόνος διώδυσεν ὁ Κύριος, ἴθυνον πρὸς τρίβους με, θείας καὶ διάνοιξον, τῆς σωτηρίας πύλας μοι θεοχαρίτωτε! πρὸς σὲ γὰρ καταφεύγω Παρθένε, μόνη προστασία, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰρμός Ἑτερος. Τριῶδιον.

Τὸ Εὐλὸν τὸ πανάγιον, ἐν ᾧ σὺ Χριστέ μου ἐσταυρώθης ὑμῶν, ὑπερευλογῶ σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν Γολγοθᾷ οἱ ἄνομοι, σὲ Χριστέ σταυρώσαντες ἀπέκτειναν, ἀλλὰ ζῆς καὶ σώζεις, ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα τὸν Κύριον.

Ξενοπρεπῶς μερίζεται, ἡ Τριάς, καὶ μένει ἀμερῆς ὡς Θεός, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἰκετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε,

ἀδειάζει (δὲν χάνεται), καὶ ἄς κραυγᾶσουμε· Τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μέ τὸ Πάθος σου συγκλονίσθηκε ἡ κτίσις βλέποντάς σε νὰ καρφώνεσαι σὲ Σταυρό, ὑπεράγαθε Σωτήρα· Γί' αὐτὸ σὲ ἰκετεύω, ἐμένα πού κλονίζομαι ἀπὸ τίς ἐπιθέσεις τοῦ διαβόλου, στερέωσε τὸ νοῦ μου, Εὐσπλαχνε, στήν ἄθραυστη πέτρα τῶν δικῶν σου θελημάτων.

Θεοτοκίον.

Ἐὐ ἢ κλεισμένη πύλη τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία πέρασε μόνος ὁ Κύριος, κατεύθυνέ με πρὸς τοὺς θεϊκοὺς δρόμους, καὶ ἀνοιξέ μου τίς πύλες τῆς σωτηρίας, Χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό· Διότι σ' ἐσένα καταφεύγω, Παρθένε, μόνη προστασία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰρμός ἄλλος. Τριῶδιο.

Ἐμνώντας τὸ Εὐλὸ τὸ πανάγιον, σὲ ὁποῖο σταυρώθηκες Ἐσὺ, Χριστέ, σὲ δοξάζω σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Οἱ παράνομοι, Χριστέ, ἀφοῦ σὲ σταύρωσαν σὲ Γολγοθᾷ, σὲ θανάτωσαν· Ἀλλὰ ζεῖς καὶ σώζεις ἡμᾶς αἰώνια.

Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱό καὶ Ἅγιο Πνεῦμα τὸν Κύριο.

Μέ τρόπο παράξενο χωρίζεται ἡ Ἁγία Τριάδα σὲ τρία Πρόσωπα, καὶ μένει ἀχώριστη, ὡς ἓνας Θεός· Τὸν ὁποῖο ὑπερυψώνουμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Κάνε ἰκεσία, Παναμόλυντη, γί' αὐτούς πού σὲ

Πανάχραντε, ῥυσθῆναι παντοίων, πειρασμῶν καὶ κινδύνων.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῇ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, δυνάμει νευρώσας με ἀξίωσον, εὐψύχως ἀνύσαι, τὸν τῆς Νηστείας δρόμον.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

«Τὸν Ποιητὴν τῆς Κτίσεως, ὃν φρίττουσιν Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τιμιωτέρα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ὡδὴ Θ'. (Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Λίθον σε τμηθέντα προεῖδεν, ὄρους Προφήτης τῆς Παρθένου, Σῶτερ διαρρήξαντα πέτρας, τῇ σῇ σταυρώσει· διὸ βαρούμενον, ἀναισθησίας λίθῳ με, ὡς πανοικτίρμων ἐλευθέρωσον.

Νήστευσον κακίας ψυχὴ μου, θείαν ἀγάπην ἐντρυφῶσα, θύραν ἀναπέτασον πάσαις, καλῶν ιδέαις, ἐναποφράττουσα, τῆς πονηρίας εἴσοδον, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως.

Ἐμὲ τὸν κατάκριτον σῶσον, ὁ κατακρίνας τῷ Σταυρῷ σου, Δέσποτα Σωτὴρ μου τὴν ἔχθραν, καὶ μὴ γεέννης δείξη ὑπεύθυνον, τὸν σπιλωθέντα πάθεσι, καὶ ἁμαρτίαις ἀμαυρούμενον.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαι μου Χριστὲ ὅταν ἔλθης, κρῖναι τὸν

ὑμνοῦν, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ κάθε εἶδος πειρασμῶν καὶ κινδύνων.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Κύριε, ἀφοῦ νεκρώσεις τὰ πάθη μου μὲ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ σου, ἀξίωσέ με νὰ διανύσω μὲ ψυχικὴ δύναμη τὸ δρόμο τῆς νηστείας.

Ἵμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Τὸν Ποιητὴ τῆς Κτίσεως, τὸν ὁποῖο φρίττουν οἱ Ἄγγελοι, ὑμνεῖτε τον, λαοί, καὶ ὑπερυψώνετε τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ὡδὴ Θ'. (Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ὁ Προφήτης σὲ προέβλεψε ὡς πέτρα πού ἀποκόπηκες σάν ἀπὸ ὄρος ἀπὸ τὴν Παρθένο, Σωτήρα, καὶ ράγισες τίς πέτρες μὲ τὴ σταύρωσή σου· Γί' αὐτό, ἐμένα πού μὲ βαραίνει ἡ πέτρα τῆς ἀναισθησίας, ἐλυθέρωσέ με ὡς πανεύσπλαχνος.

Νήστεψε ἀπὸ τὴν κακία, ψυχὴ μου, ἀπολαμβάνοντας τὴ θεϊκὴ ἀγάπη· Ἄνοιξε διάπλατα τὴ θύρα σὲ ὅλες τίς ιδέες τῶν καλῶν, φράζοντας τὴν εἴσοδο τῆς κακίας μὲ ἐγκράτεια καὶ προσευχή.

Ἐμένα τὸν ἄξιο καταδίκης σῶσε με, Κύριε Σωτήρα μου, Ἐσύ πού καταδίκασες τὴν ἔχθρα μὲ τὸ Σταυρό σου, καὶ μὴ μὲ ἀναδείξεις ἔνοχο γιὰ τὴν κόλαση, ἐμένα πού κηλιδώθηκα μὲ πάθη καὶ σκοτίζομαι ἀπὸ τίς ἁμαρτίες

Θεοτοκίο.

Κόσμον μετὰ δόξης, λύσον τὴν ἀχλὺν τῶν κακῶν μου, ταῖς ἰκεσίαις τῆς Κυησάσης σε, καὶ κληρονόμον ποιήσον, τῆς οὐρανίου Βασιλείας σου.

Εἰρμός Ἑτερος. Τριῶδιον..

Πάλιν τὸν Παράδεισον, ὑπανοίγεις ἅπαξ σταυρωθεὶς, ἐν ᾧ μεταλαβὼν, χαίρω τῆς ζωῆς, θανάτου λυτρούμενος αἰωνίου, τῆς παρακοῆς· ὅθεν Φιλάνθρωπε, ὡς Θεόν μου μεγαλύνω σε.

Τὸ κατάρας ὄργανον, εὐλογίας δέδεικται σφραγίς, ὁ σὸς ζωοποιός, Κύριε Σταυρός, ἐν ᾧ καθορῶντές σε, ζωούμεθα θνήξαντες τὸ πρὶν, καὶ ἀνυμνοῦντές σε, ὡς Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Ὁμοουσιότητι, ἀνυμνῶ σε ἀναρχε Τριάς, σεπτὴ ζωαρχικὴ, ἄτμητε Μονάς, Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, καὶ γεννητέ, Λόγε καὶ Υἱέ, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, σῶσον πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἵπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου, Θεομητορ· ἄνευ γὰρ ἀνδρός, ἢ σύλληψις ἐν σοί, καὶ παρθενικῶς, ἢ κύησις γέγονε· καὶ γὰρ Θεός, ἐστὶν ὁ τεχθεὶς. Ὅν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ Σταυρός ὁ τίμιος, ἢ ἰσχύς μου καὶ καταφυγή, γενοῦ μοι φωτισμός, νῦν ἐγκρατευτῶς, εὐφραίνων καθαίρων με, ῥυόμενος ἀπὸ πειρασμῶν, ἵνα

λυπήσου με, Χριστέ, ὅταν ἔλθεις μέ δόξα νά κρίνεις τὸν κόσμον· Διάλυσε τὴν ὀμίχλη τῶν κακῶν μου μέ τίς ἰκεσίες αὐτῆς πού σέ γέννησε, καί κάνε με κληρονόμο τῆς οὐράνιας Βασιλείας σου.

Εἰρμός ἄλλος. Τριῶδιο.

Πάλι ἀνοίγεις τὸν παράδεισο, ἀφοῦ σταυρώθηκες· Μέσα σ' αὐτόν χαίρομαι, γιατί ἔλαβα τὴ ζωὴ λυτρωμένος ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο τῆς παρακοῆς· Γί' αὐτό, Φιλάνθρωπε ὡς Θεό μου σέ μεγαλύνω.

Τὸ ὄργανο τῆς κατάρας, ὁ Σταυρός σου πού δίνει ζωὴ, ἀναδείχθηκε σφραγίδα εὐλογίας, ἐπάνω στὸν ὁποῖο βλέποντάς σε παίρνουμε ζωὴ ἐμεῖς πού προηγουμένως πεθάναμε, καὶ ἀνυμνώντας σε σέ μεγαλύνουμε ὡς Κύριό μας.

Δόξα...

Μέ μία οὐσία σέ ἀνυμνῶ, ἀναρχη Τριάδα σεβαστή, πάροχο ζωῆς, ἀχώριστη Μονάδα, ὁ Πατέρας ὁ ἀγέννητος, καὶ σύ Λόγε καὶ Υἱέ πού γεννήθηκες ἀπ' Αὐτόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, σῶσε ὅλους ἐμᾶς πού σέ ὑμνοῦμε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Εἶναι ἀνώτερη ἀπο τό νοῦ ἢ γέννησή σου, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, γιατί σ' ἐσένα ἢ σύλληψη ἔγινε χωρὶς ἀνδρα, καὶ ἢ ἐγκυμοσύνη ἔγινε, ἐνῶ ἦσαν Παρθένος· Γιατί Αὐτός πού γεννήθηκε εἶναι Θεός· Τόν ὁποῖο μεγαλύνοντας μακαρίζουμε ἐσένα, Παρθένε.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Ὁ τίμιος Σταυρός, ἢ δύναμη καὶ τό καταφύγιό μου,

δοξάζων σε, τὸν Δεσπότην μεγαλύνω Χριστόν.

Ὁ Εἰρμός.

«Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν υἷὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ. Ὅν μεγαλύνοντες, σὲ Παρθένε μακαρίζομεν».

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξότεραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Φωταγωγικόν τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Μικρὰ Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.

Ἡπαθοκτόνος Νηστεία παροῦσα, τοὺς κακωθέντας ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἰατροεὺν ἐπαγγέλλεται, ἦν ὡς θεόσδοτον βοηθὸν τιμήσωμεν, τὰς θεογράφους πλάκας, διὰ Μωσέως

γίνε γιὰ μένα φωτισμὸς εὐφραίνοντάς με, καθαρίζοντάς με, ἀπαλλάσσοντάς με ἀπὸ τούς πειρασμούς, γιὰ νά μεγαλύνω τὸν Κύριο τὸν Χριστό δοξάζοντας ἐσένα.

Ὁ Εἰρμός.

Ἡσαΐα, χόρευε. Ἡ παρθένος συνέλαβε στὰ σπλάχνα της, καὶ γέννησε Υἱὸ τὸν Ἐμμανουήλ (ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας), καὶ Θεὸ καὶ ἄνθρωπο. Ἀνατολή εἶναι τὸ ὄνομά του. Αὐτὸν μεγαλύνοντας τὴν Παρθένο μακαρίζομε.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νά μακαρίζομε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμὸ, καὶ παναμόλυνη, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας. Τὴν πιὸ τιμημένη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἐνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χωρὶς φθορά τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγματικὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνομε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Φωταγωγικὸ τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοὶ τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Μικρὴ Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.

Ἡ νηστεία πού νεκρώνει τὰ πάθη μέ τὴν παρουσία της ὑπόσχεται ὅτι θά θεραπεύσει, αὐτούς πού κακο-

δεξάμενοι, μὴ προκρίνωμεν τὴν συντριψασαν αὐτὰς ἀκρασίαν, μὴ γενώμεθα μέτοχοι, ὧν τὰ κῶλα ἔπεσον ἐν τῇ ἐρήμῳ, μὴ σκυθρωπάσωμεν Ἰουδαϊκῶς, ἀλλὰ Ἐκκλησιαστικῶς φαιδρυνθῶμεν, μὴ φαρισαϊκῶς ὑποκριθῶμεν, ἀλλ' Εὐαγγελικῶς καλλωπισθῶμεν, ἐγκαυχώμενοι τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

(Δίς).

Στίχοι Ἀποστίχων.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 50).

Τι ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβίμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός, Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν, Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε, Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι, πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Τι τὸ θαυμαστόν, καὶ ἐξαισίον; ἡ Παρθένοσ τῷ Κυρίῳ, ἀνεβόα μητρικῶς. Αἱ ὠδίνες, ἃς οὐκ ἔγνω ἐν τῷ τίκτειν σε, Υἱέ, δριμεῖαι, καθικνοῦνται τῆς καρδιάς μου, οὐ φέρω, ἐν σταυρῷ προσηλωμένον σε, ὁρᾶν τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μου· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως δοξάσω σὺν τῷ Κόσμῳ, τὴν φρικτὴν Οἰκονομίαν σου.

«Ἀγαθόν τὸ ἐξομολογεῖσθαι... Καὶ τὰ λοιπά.

(Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας. Σελ. 127-128).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ').

ποιήθηκαν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία· αὐτὴν ἅς τιμήσουμε ὡς βοηθὸ δοσμένη ἀπὸ τὸν Θεὸ δεχόμενοι τίς πλάκες τίς γραμμένες ἀπὸ τὸν Θεὸ διὰ μέσου τοῦ Μωυσῆ· Ἄς μὴν προτιμήσουμε τὴν ἔλλειψη τῆς ἐγκρατείας, πού τίς συνέτριψε· Μὴ γίνουμε συμμέτοχοι αὐτῶν τῶν ὁποίων τὰ σώματα ἔπεσαν νεκρά στὴν ἐρημο· Ἄς μὴ γίνουμε σκυθρωποὶ ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ ἅς χαροῦμε, ὅπως μᾶς ὑποδεικνύει ἡ Ἐκκλησία· Ἄς μὴν ὑποκριθοῦμε σάν τὸν Φαρισαῖο, ἀλλὰ νά καλλωπίσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὅπως μᾶς λέγει τὸ Εὐαγγέλιο, καυχώμενοι γιὰ τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν μας. (Δίς).

Στίχοι Ἀποστίχων...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 50).

Πῶς νά σᾶς ὀνομάσουμε, Ἅγιοι; Χερουβίμ; (Ναί), διότι ἐπάνω σ' ἐσᾶς ἀναπαύθηκε ὁ Χριστός. Σεραφίμ; Διότι ἀκατάπαυστα τὸν δοξάσατε. Ἀγγέλους; Διότι περιφρονήσατε τὸ σῶμα. Δυνάμεις; Ἐνεργεῖτε μέ τὰ θαύματα. Πολλὰ εἶναι τὰ ὀνόματά σας καὶ μεγαλύτερα τὰ χαρίσματα· Πρεσβεύσατε, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον.

Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἄξιο ἀπορίας καὶ παράξενο; φώναζε ἡ Παρθένοσ στὸν Κύριο ὡς Μητέρα. Οἱ πόνοι πού δέν ἐδοκίμασα ὅταν σ' ἐγέννησα, ἐπιτίθενται μέ δριμύτητα ἐναντίον τῆς καρδιάς μου· Δέν ἀντέχω νά βλέπω καρφωμένο στό Σταυρὸ ἐσένα τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου· Ἀναστήσου, ὅπως εἶπες, γιὰ νά δοξάσω μαζί μέ τὸν κόσμον τὴ φρικτὴ Οἰκονομία σου (τὴν μέ ἀγάπη φροντίδα σου).

<p>Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραΐμ. (Σελ. 128).</p> <p>Καί εὐθέως αἱ ὼραι. ΩΡΑ Α' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147). ΩΡΑ Γ' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153). ΩΡΑ. ΣΤ' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160). Εἰς τὴν Τριθέκτην. Τροπᾶριον τῆς Προφητείας. Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα, προσπίπτομέν σοι Κύριε, τοῦ δοῦναι ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἵνα ἐν εἰρήνῃ σε προσκυνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν φιλάνθρωπε. Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτό). Προκείμενον. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με. Στίχ. Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χειρὰ σου. Προφητεία Ἡσαΐου. (Ζ' . 1-14). Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀχαζ τοῦ Ἰωάθαμ, τοῦ υἱοῦ Ὁζίου βασιλέως Ἰούδα, ἀνέβη Ρασεῖμ, βασιλεὺς Ἀράμ, καὶ Φακκεέ, υἱὸς Ῥωμελίου, βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, πολεμῆσαι αὐτήν, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν πολιορκῆσαι αὐτήν. Καὶ ἀνηγγέλη εἰς τὸν οἶκον Δαυῖδ, λέγων· Συνεφώνησεν Ἀράμ πρὸς τὸν Ἐφραΐμ, καὶ ἐξέστη ἡ</p>		<p>Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι.. Καὶ ὑπόλοιπα. (Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας.Σελ. 127-128). Κύριε, ἐλέησον. (Μ' .). Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραΐμ. (Σελ. 128).</p> <p>Καὶ ἀμέσως οἱ ὼρες. ΩΡΑ Α' . (Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147). ΩΡΑ Γ' . (Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153). ΩΡΑ. ΣΤ' . (Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160). Τριθέκτη. Τροπᾶριο τῆς Προφητείας Νύχτα καὶ ἡμέρα προσπέφτουμε μπροστά σου, Κύ- ριε, γιὰ νὰ δώσεις ἄφεση ἁμαρτιῶν στίς ψυχές μας, ὥστε μέ εἰρήνη νὰ σέ προσκυνοῦμε καὶ νὰ σέ δοξολογοῦμε, φιλάνθρωπε. Δόξα... Καὶ νῦν... (Τό ἴδιο). Προκείμενο. Κύριε, μὴ μέ ἐλέγξεις μέ τό θυμὸ σου, οὔτε νὰ μέ τι- μωρήσεις μέ τὴν ὀργή σου. Στίχ. Διότι τὰ βέλη σου καρφώθηκαν σ' ἐμένα καὶ στήριξες ἐπάνω μου τό χέρι σου τιμωρητικό. Προφητεία Ἡσαΐα. (Ζ' . 1-14). Κατὰ τίς ἡμέρες τοῦ Ἀχαζ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰωάθαμ, πού ἦταν γιὸς τοῦ Ὁζία , τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἰουδαίας, ἀνέβηκε ὁ Ρασεῖμ ὁ βασιλιάς τῶν Ἀραμαίων καὶ ὁ Φακκεέ ὁ γιὸς τοῦ Ρομελία, ὁ βασιλιάς τοῦ βόρειου βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ</p>
---	--	---

ψυχή αὐτοῦ, καὶ ἡ ψυχή τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὄν
 τρόπον ἐν δρυμῶ ξύλον ὑπὸ πνεύματος σαλευθῆ.
 Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἡσαΐαν· Ἐξελθε εἰς
 συνάντησιν τῷ Ἀχαζ σύ, καὶ ὁ καταλειφθεὶς
 Ἰασούβ ὁ υἱὸς σου, πρὸς τὴν κολυμβήθραν τῆς ἄνω
 ὁδοῦ τοῦ ἀγροῦ τοῦ κναφέως, καὶ ἐρεῖς αὐτῷ·
 Φύλαξαι τοῦ ἠσυχάσαι, καὶ μὴ φοβοῦ, μηδὲ ἡ ψυχή
 σου ἀσθενεῖτω ἀπὸ τῶν δύο ξύλων, τῶν δαυλῶν
 τῶν καπνιζομένων τούτων· ὅταν γὰρ ὀργὴ τοῦ
 θυμοῦ μου γένηται, πάλιν ἰάσομαι. Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ
 Ἀράμ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ῥωμελίου, ὅτι ἐβουλεύσαντο
 βουλήν πονηράν, περὶ σοῦ, λέγοντες·
 Ἀναβησόμεθα εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καὶ
 συλλαλήσαντες αὐτοῖς, ἀποστρέψομεν αὐτοὺς
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ βασιλεύσομεν αὐτοῖς τὸν υἱὸν
 Ταβεήλ, τάδε λέγει κύριος Σαβαώθ. Οὐ μὴ μείνη ἡ
 βουλή αὕτη, οὐδὲ ἔσται, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ Ἀράμ,
 Δαμασκός, καὶ ἡ κεφαλὴ Δαμασκοῦ, Ῥασεὶμ, ἀλλ'
 ἔτι' ἐξήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἐκλείψει ἡ βασιλεία
 Ἐφραΐμ ἀπὸ λαοῦ, καὶ ἡ κεφαλὴ Ἐφραΐμ Σομόρων,
 καὶ ἡ κεφαλὴ Σομόρων, υἱὸς τοῦ Ῥωμελίου· καὶ
 ἐὰν μὴ πιστεύσητε, οὐδὲ μὴ συνῆτε. Καὶ
 προσέθετο Κύριος λαλήσαι τῷ Ἀχαζ, λέγων· Αἴτη-
 σον σεαυτῷ σημεῖον παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου
 εἰς βάθος, ἢ εἰς ὕψος. Καὶ εἶπεν Ἀχαζ· Οὐ μὴ
 αἰτήσω, οὐδὲ μὴ πειράσω Κύριον. Καὶ εἶπεν·
 Ἀκούσατε δὴ οἶκος Δαυΐδ, μὴ μικρὸν ὑμῖν ἀγῶνα
 παρέχειν ἀνθρώποις, καὶ πῶς Κυρίῳ παρέχετε
 ἀγῶνα; Διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν

ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ τὴν πολεμήσουν καὶ
 δέν μπόρεσαν νὰ τὴν κυριεύσουν. Καὶ ἦλθε πληροφορία
 στο βασιλικό οἶκο τοῦ Δαυΐδ πού ἔλεγε· Συμάχησαν οἱ
 Ἀραμαῖοι μέ τό Βόρειο Ἰσραήλ. Καὶ ταράχθηκε ἡ ψυχή
 τοῦ βασιλιᾶ καὶ ἡ ψυχή τοῦ λαοῦ του, ὅπως σαλεύονται
 τά δένδρα στό δάσος, ὅταν φυσάει ἄνεμος. Καὶ εἶπε ὁ
 Κύριος στόν Ἡσαΐα· Ἐβγα νὰ συναν-τήσεις τόν Ἀχαζ ἐσύ
 καὶ ὁ υἱὸς πού σοῦ ἀπέμεινε ὁ Ἰασούβ (πού σημαίνει: τό
 υπόλοιπο τοῦ λαοῦ θά ἐπιστρέψει) κοντά στή δεξαμενή
 τοῦ ἐπάνω δρόμου τοῦ ἀγροῦ τοῦ λευκαντῆ (τοῦ βαφέα),
 καὶ θά τοῦ πεῖς· Φυλάξου, ἠσύχασε καὶ μὴ φοβᾶσαι, καὶ
 ἄς μὴν ἀποκαρδιώνεται ἡ ψυχή σου ἀπό τά δύο αὐτά
 σβησμένα ξύλα, ἀπό τά δαυλιά πού καπνίζουν, τοῦ
 βασιλιᾶ Φακεέ καὶ τοῦ Ρασεὶμ· γιατί ὅταν ὀλοκληρωθεῖ ἡ
 ὀργὴ τοῦ θυμοῦ μου ἐναντίον σας, πάλι θά σᾶς
 ἀποκαταστήσω. Καὶ ὡς πρὸς τόν Ρασεὶμ τό βασιλιᾶ τῶν
 Ἀραμαίων καὶ τόν Φεκεέ τό γιό τοῦ Ρομελία, ἐπειδὴ
 σκέφθηκαν καὶ ἀποφάσισαν ὀλέθρια γιὰ σένα λέγο-
 ντας· Θά ἀνεβοῦμε στήν Ἰουδαία, καὶ ἀφοῦ συνομιλή-
 σουμε μαζί τους, μέ ἀπειλές θά τοὺς γυρίσουμε μέ τό
 μέρος μας καὶ θά βάλουμε σ' αὐτούς βασιλιᾶ τό γιό τοῦ
 Ταβεήλ· Αὐτά λέγει ὁ Κύριος ὁ παντοκράτορας· Δέν θά
 παραμείνει ἡ ἀπόφαση αὕτη, οὔτε θά εὐδοθεῖ· Ἀλλά
 πρωτεύουσα τῶν Ἀραμαίων θά εἶναι μόνο ἡ Δαμασκός
 καὶ βασιλιάς τῆς Δαμασκοῦ θά εἶναι ὁ Ρασεὶμ, καὶ ὡς
 πρὸς τό βασίλειο τοῦ Ἰσραήλ, θά παραμείνει ἐξήντα πέ-
 ντε χρόνια, ὅποτε πλέον θά λείψει ὁ λαός ἀπό τό βασίλειο
 αὐτό. Πρὸς τό παρόν πρωτεύουσα τοῦ βορείου Ἰσραήλ
 θά εἶναι ἡ Σαμάρεια καὶ βασιλιάς τῆς Σαμάρειας ὁ γιός

<p>σημειον.</p> <p>Προκείμενον. Εισάκουσον τῆς προσευχῆς μου, Κύριε. Στίχ. Εἶπα, φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου. Τά λοιπά τῆς ΣΤ'. Ὡρας. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 158-160). Θ'. ΩΡΑ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 160-167-173).</p> <p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Β'. ΕΒΟΜΑΔΟΣ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6). Τά «Πρός Κύριον.». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, νῦν ἡμέρα σωτηρίας, ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου, ἐπίσκεψαί μου τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ φορτίον τῶν ἀνομιῶν μου,</p>		<p>τοῦ Ρομελία. Ἀλλά κι ἐσεῖς ἂν δέν πιστέψετε στά λόγια τοῦ Κυρίου, δέν θά καταλάβετε τή θέση πού βρίσκεστε καί τόν τρόπο τῆς ἀσφάλειάς σας. Καί προσέθεσε ὁ Κύ- ριος στά λεγόμενα πρὸς τόν Ἄχαζ τά ἐξῆς; Ζήτησε γιά τόν ἑαυτό σου σημειο (θαῦμα) ἀπό τόν Κύριο τό Θεό σου στά βάθη τῆς γῆς ἢ στά ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Καί εἶπε ὁ Ἄχαζ· Δέ θά ζητήσω (θαῦμα) οὔτε θά βάλω σέ πειρασμό τόν Κύριο. Καί εἶπε ὁ Ἡσαΐας· Ἀκοῦστε λοιπόν, ἀπόγονοι τοῦ Δαυῖδ· Μήπως εἶναι γιά σᾶς μικρό, τό νά στενοχωρεῖτε ἀνθρώπους; Καί πῶς στενοχωρεῖτε τόν Κύριο; Γί αυτό ὁ ἴδιος ὁ Κύριος θά σᾶς δώσει σημειο. Προκείμενο. Εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου, Κύριε. Στίχ. Εἶπα· Θά προσέχω τή συμπεριφορά μου. Τά ὑπόλοιπα τῆς ΣΤ'. Ὡρας. (Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160). Θ'. ΩΡΑ'. (Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).</p> <p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Β'. ΕΒΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Τά «Πρός Κύριον. . . ». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου). Τώρα εἶναι καιρός εὐπρόσδεκτος, τώρα εἶναι ἡμέρα</p>
---	--	---

<p>ἄνες μόνε Φιλάνθρωπε. (Δίς). Τά τέσσερα Μαρτυρικά τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). (Τά τέσσερα τοῦ Μηναίου). Δόξα... (Τοῦ ἤχου). Καί νῦν... Θεοτοκίο. (Τοῦ ἤχου). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11). Ἀναγνώσματα. Προκείμενον. Τὸ ἔλεός σου, Κύριε, καὶ ἡ ἀλήθειά σου. Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι. Γένεσις. (Ε' . 32, ΣΤ' . 1-8). Νῶε ἦν ἐτῶν πεντακοσίων, καὶ ἐγέννησε Νῶε τρεῖς υἱούς, τὸν Σήμ, τὸν Χάμ, καὶ τὸν Ἰάφεθ. Καὶ ἐγένετο, ἡνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς. Ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαὶ εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός· οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας, ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν, ἑκατὸν εἴκοσιν ἔτη, οἱ δὲ γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ μετ' ἐκεῖνο, ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγεννῶσαν ἑαυτοῖς, ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, οἱ</p>		<p>σωτηρίας Μὲ τό πλῆθος τοῦ ἐλέους σου ἐπισκέψου τὴν ψυχὴ μου, καὶ τό φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν μου ἀνακούφισέ το, μόνε Φιλάνθρωπε. (Δίς). Τά τέσσερα Μαρτυρικά τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). (Τά τέσσερα τοῦ Μηναίου). Δόξα... (Τοῦ ἤχου). Καί νῦν ... Θεοτοκίο. (Τοῦ ἤχου). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Ἀναγνώσματα. Προκείμενο. Τὸ ἔλεός σου, Κύριε καὶ ἡ ἀλήθειά σου. Στίχ. Μὲ ὑπομονὴ περίμενα τὸν Κύριο καὶ μὲ πρό- σεξε. Γένεση (Ε' . 32, ΣΤ' . 1-8). ὍΝῶε ἦταν πεντακοσίων ἐτῶν, ὅταν ἀπέκτησε τρεῖς υἱούς, τὸν Σήμ, τὸν Χάμ καὶ τὸν Ἰάφεθ. Καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ γίνονται πολλοὶ ἐπάνω στὴ γῆ, ἐπλήθυναν καὶ οἱ γυναῖκες τῶν διεφθαρμένων ἀνθρώπων (τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάιν). Βλέποντας ὁμῶς οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ (οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σήθ), ὅτι οἱ θυγατέρες τῶν διεφθαρμένων ἀνθρώπων (τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάιν) ἦταν ὡραῖες, διάλεξαν καὶ πῆραν συζύγους ἀπ' αὐτές. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος ὁ Θεός· Δέν θά παραμείνει γιὰ πάντα τὸ πνεῦμα μου στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ἐπειδὴ κατά- ντησαν νὰ εἶναι μόνο σάρκα (μὲ σαρκικά φρονήματα), καὶ οἱ ὑπόλοιπες ἡμέρες τῆς ζωῆς τους θά εἶναι μόνον ἑκατὸν εἴκοσι ἔτη. Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπῆρχαν</p>
--	--	--

ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί. Ἰδὼν δὲ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶς τις διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ πάσας τὰς ἡμέρας, καὶ ἐνεθυμήθη ὁ Θεός, ὅτι ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ διενοήθη, καὶ εἶπεν· Ἀπαλείψω τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐποίησα, ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἀπὸ ἐρπετῶν ἕως τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι μετεμελήθην, ὅτι ἐποίησα αὐτούς, Νῶε δὲ εὔρε χάριν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον.

Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με.

Στίχ. Μακάριος ὁ συνιῶν ἐπὶ πτωχόν.

Παροιμίαι. (Στ' . 20-Z' . 1).

Υἱέ, φύλασσε νόμους πατρός σου, καὶ μὴ ἀπώση θεσμούς μητρός σου, ἄφαιψαι δὲ αὐτούς ἐπὶ σῆ ψυχῇ διαπαντός, καὶ ἐγκλοῖωσαι περὶ σῶ τραχήλῳ. Ἦνίκα ἂν περιπατῆς, ἐπάγου αὐτήν, καὶ μετὰ σοῦ ἔστω, ὡς δ' ἂν καθεύδῃς, φυλασσέτω σε, ἵνα ἐγειρομένῳ συλλαλῇ σοι. Ὅτι λύχνος ἐντολῆ νόμου καὶ φῶς, καὶ ὁδὸς ζωῆς, καὶ ἔλεγχος, καὶ παιδεία, τοῦ διαφυλάσσειν σε ἀπὸ γυναικὸς ὑπάνδρου, καὶ ἀπὸ διαβολῆς γλώσσης ἀλλοτριᾶς. Υἱέ, μὴ σε νικήσῃ κάλλους ἐπιθυμία, μηδὲ ἀγρευθῆς σοῖς ὀφθαλμοῖς, μηδὲ συναρπασθῆς ἀπὸ τῶν αὐτῆς βλεφάρων· τιμὴ γὰρ πόρνης, ὅση

ἐπάνω στῆ γῆ οἱ γίγαντες· Ἀλλὰ καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτό, ὅταν οἱ Σηθίτες ἔπαιρναν γυναῖκες ἀπὸ τῶν Καϊνίτες, γεννοῦσαν γίγαντες. Ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες ἀνέκαθεν, ἄνθρωποι διαβόητοι (μεγαλόσωμοι καὶ δυνατοί, ἀλλὰ καὶ διεφθαρμένοι). Καὶ βλέποντας ὁ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι πολλαπλασιάσθησαν οἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπάνω στῆ γῆ, καὶ ὅτι ὁ καθένας σκέπτεται μὲ τὴν καρδίᾳ δοσμένη μὲ ἐπιμέλεια πρὸς τὰ κακὰ ἔργα γιὰ πάντα, σκέφθηκε, ὅτι ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο γιὰ τό καλό κι ἐκεῖνος παραστράτησε· Καὶ ἀποφάσισε ὁ Θεός καὶ εἶπε· Θά ἐξαφανίσω ἀπὸ τό πρόσωπο τῆς γῆς τόν ἄνθρωπο πού ἔπλασα ἀπὸ ἄνθρωπο μέχρι τό κτήνος καὶ ἀπὸ τὰ ἐρπετά μέχρι τὰ πτηνά τοῦ οὐρανοῦ, γιατί μετάνιωσα πού τούς ἔπλασα. Ὁ Νῶε ὅμως λόγω τῆς ἀρετῆς του ἀπολάμβανε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενο.

Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησέ με.

Στίχ. Εἶναι μακάριος, ὅποιος προσέχει τόν φτωχό.

Παροιμίες. (Στ' . 20-Z' . 1).

Παιδί μου, φύλαγε τούς νόμους τοῦ πατέρα σου καὶ μὴ ἀπώθεις τίς συμβουλές τίς μητέρας σου· Κόλλησέ τους γιὰ πάντα στὴν ψυχὴ σου καὶ βάλε τους ὡς περιδέριο (κολιέ) γύρω ἀπὸ τό λαιμό σου. Ὅταν περπατεῖς, ἔχε τὴν ἐντολὴ συντροφιά καὶ ἄς εἶναι μαζί σου· Καὶ ὅταν κοιμᾶσαι νά σέ φυλάγει, ὥστε ὅταν σηκώνεσαι νά συνομιλεῖ μαζί σου. Γιατί ἡ ἐντολὴ τοῦ νόμου εἶναι λυχνάρι καὶ φῶς, καὶ πορεία ζωῆς καὶ παιδευτικός ἔλεγχος, γιὰ νά σέ φυλάγει ἀπὸ πανδρεμένη γυναῖκα καὶ ἀπὸ συκοφαντία ξένης ἐχθρικῆς γλώσσας. Πρόσεχε

καὶ ἑνὸς ἄρτου, γυνὴ δὲ ἀνδρῶν τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει. Ἀποδήσει τις πῦρ ἐν κόλπῳ, τὰ δὲ ἱμάτια οὐ κατακαύσει; Ἡ περιπατήσει τις ἐπ' ἀνθράκων πυρός, τοὺς δὲ πόδας οὐ κατακαύσει; Οὕτως ὁ εἰσελθὼν πρὸς γυναῖκα ὑπανδρον, οὐκ ἀθωωθήσεται, οὐδὲ πᾶς ὁ ἀπτόμενος αὐτῆς, οὐ θαυμαστόν, ἐὰν ἀλῶ τις κλέπτων· κλέπτει γάρ, ἵνα ἐμπλήσῃ ψυχὴν πεινῶσαν, ἐὰν δὲ ἀλῶ, ἀποτίσει ἑπταπλάσια, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ δούς, ῥύσεται ἑαυτόν, ὁ δὲ μοιχὸς δι' ἔνδειαν φρενῶν, ἀπώλειαν τῆ ψυχῆ αὐτοῦ περιποιεῖται, ὀδύνας τε καὶ ἀτιμίας ὑποφέρει, τό τε ὄνειδος αὐτοῦ οὐκ ἐξαλειφθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Μεστὸς γὰρ ζήλου θυμὸς ἀνδρὸς αὐτῆς, οὐ φείσεται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, οὐκ ἀνταλλάσσεται οὐδενὸς λύτρου τὴν ἔχθραν, οὐδὲ μὴ διαλυθῆ πολλῶν δώρων. Υἱέ, φύλασσε ἐμοὺς λόγους, τὰς δὲ ἐμὰς ἐντολὰς κρύψον παρὰ σεαυτῶ. Υἱέ, τίμα τὸν Κύριον, καὶ ἰσχύσεις, πλὴν δὲ αὐτοῦ, μὴ φοβοῦ ἄλλον.

Καὶ καθ' ἐξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων δώρων.

ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 204-212-217).

ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ

μὴ σέ νικήσει ἐπιθυμία γυναικείου κάλλους οὔτε νὰ συλληφθεῖς ἀπὸ τὰ μάτια σου, οὔτε νὰ συναρπαγῆς ἀπὸ τὰ βλέφαρά της· Γιατί ἡ τιμὴ μιᾶς πόρνης εἶναι ὅση καὶ ἡ τιμὴ ἑνὸς ἄρτου· Ἡ πανδρεμένη ὁμως ἀλλὰ διεφθαρμένη γυναῖκα προσπαθεῖ νὰ συλλάβει ψυχές τιμίων ἀνδρῶν. Θὰ τοποθετήσῃ κάποιος φωτιά στὶς πτυχές τοῦ χιτῶνα του καὶ δέν θὰ κάψει τὰ ἐνδύματά του; Ἡθα περιπατήσῃ κάποιος σὲ ἀναμμένα κάρβουνα καὶ δέν θὰ κάψει τὰ πόδια του; Ἐτσι θὰ πάθει ὅποιος πάει μὲ πανδρεμένη γυναῖκα· Δέν πρόκειται νὰ ἀθωωθῆ οὔτε κανένας πού τὴν ἄγγιξε. Δέν εἶναι θαυμαστό, ἂν κάποιος συλληφθεῖ νὰ κλέβει· Γιατί κλέβει γιὰ νὰ χορτάσῃ τὴν κοιλιά του, ἐπειδὴ πεινᾷ· Καὶ ἂν συλληφθεῖ θὰ πληρώσῃ ἑπταπλάσια, καὶ ἐν ἀνάγκῃ δίνοντας ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του θὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν τιμωρία. Ὁ μοιχὸς ὁμως ἐπειδὴ φάνηκε ἐντελῶς ἄμυαλος, φέρνει καταστροφή στὴ ζωὴ του· Ὑποφέρει τιμωρίες καὶ ἐξευτελισμούς καὶ ἡ ἀτιμία του αὐτὴ δὲ θὰ ἐξαλειφθεῖ ποτέ. Διότι ὁ θυμὸς τοῦ ἀνδρα της εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ ζηλοτυπία· Δέν θὰ τὸν λυπηθεῖ κατὰ τὴν ἡμέρα πού θὰ δικάζεται, δέν θὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν ἔχθρα του μὲ κανένα λύτρο οὔτε θὰ διαλυθεῖ τό μῖσος μὲ πολλά δῶρα. Παιδί μου, φύλαγε τὰ λόγια μου, καὶ τίς ἐντολές μου κρύψε τις μέσα σου σάν θησαυρό. Παιδί μου, νὰ τιμᾷς τὸν Κύριο καὶ θὰ εἶσαι δυνατός· Καὶ ἐκτός ἀπὸ Αὐτόν μὴ φοβᾶσαι ἄλλον κανένα.

(Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

ΜΙΚΡΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 219-240). Κανών. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 219-227) Κοντάκιον. Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε· ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε. Β'. Στάσις. Οἴκοι Η'.Μ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 230-233). Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἀποδείπνου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 212-217).</p>			<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 204-212-217). ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ (Συλλειτουργικό. Σελ. 219-240). Κανόνας. (Συλλειτουργικό. Σελ. 219-227) Κοντάκιο. Σ' ἐσένα τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ ἀναγνωρίζω τὰ νικητήρια ὡς εὐχαριστήρια, γιατί λυτρώθηκα ἀπό τούς κινδύνους (τίς συμφορές) ἐγώ ἡ πόλη σου, Θεοτόκε. Ἀλλά ἐπειδὴ ἔχεις τὴ δύναμη ἀκαταμάχητη, ἐλευθέρωσε με ἀπό κάθε εἶδους κινδύνους, γιά νά κράζω σ' ἐσένα· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτη. Β'. Στάση. Οἴκοι Η'Μ'. (Συλλειτουργικό.Σελ. 230-233). Τὰ ὑπόλοιπα τοῦ Ἀποδείπνου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 212-217).</p>
--	--	--	--